

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμόρ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις * Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δονμᾶ (υἱοῦ) : ANTONINA, μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — Κ. Ν. Χυμέλιος : Ἡ ΤΡΙΧΑ-ΠΤΟΠΟΙΟΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου, (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωμένη

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμόρ

ΕΛΛΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ὁ νεοελθὼν ἦν ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος νέος ἀνὴρ, μετέχων τοῦ ἀστοῦ καὶ τοῦ χωρικοῦ, τριακούντης περίπου, εὐσωμος, ρωμαλέος, καὶ μελάγχρους, μὲ δασεῖαν τὴν κόμην καὶ εὐφυὲς καὶ εὐθὺ τὸ βλέμμα.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὠραιότερος νέος τῆς περιοχῆς, καθάπερ ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαρζεᾶς ἦν ἀναμφισβητήτως ὁ μαργαρίτης αὐτῆς.

Οἱ Τρεμόρ ἦσαν πλούσιοι γεωργοὶ τοῦ Σεβάν. Ἡ οἰκογένεια αὐτῶν ἦν εἰς Μορβάν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἐγνώρισαν πάντοτε τοὺς Τρεμόρ ἐγκατεστημένους εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Πριερέ ὡς καλλιεργητὰς αὐτῆς ἐν ἀρχῇ, ὡς ἰδιοκτῆτας κατόπιν.

Ὁ Τρεμόρ, ὅστις ἐκαλλιέργει τὴν ἔπαυλιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πωλήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἠγόρασεν αὐτὴν μετὰ δυσαρρεσκείας μὲν, ἀλλὰ θ' ἀπέθνησκεν ἐκ θλίψεως, ἂν ἠναγκαζετό ποτε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὸ Πριερέ, καταστὰν ἀπλὴ κατοικία ἀγροτῶν, δὲν εἶναι ὅλως ἀνάξιον λόγου.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς οἰκίας ὑπάρχει τετράγωνος πύργος μετ' ἀκόμψων ἐπάλξεων.

Οἱ τοῖχοι εἰσὶ στερεώτατοι, τὰ δὲ παράθυρα στενὰ, σχηματιζόμενα ἐκ σταυροειδῶς τεθειμένων πετρῶν. Ἡ οἰκία ὅλη ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων αἰθουσῶν, ὧν ἡ κυριωτέρα, τὸ μαγειρεῖον, οὐδὲν τὸ ἰδιαίτον παρουσιάζει, εἰμὴ μεγάλην ἐστίαν, ἧς τὸ προπέτασμα στηρίζεται ὑπὸ δύο πεπαλαιωμένων κιόνων.

Εἰς τὸ βάθος κλίμαξ φέρει εἰς τὸν ἀνώτερον ὄροφον.

Αἱ ἀποθήκαι, τὰ βουστάσια καὶ οἱ

σταῦλοι ἀποτελοῦσι τετράγωνον περιβαλλόμενον ὑπὸ τοίχων.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Πριερέ ἀποτελεῖται ὑπὸ διακοσίων περίπου στρεμμάτων καλῆς γῆς καὶ λειμῶνων, ἐξ ὧν ἐπλούτισαν οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῆς.

Καθ' ἣν ἐποχὴν συμβαίνουναι τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀφηγοῦμεθα, οἱ ἰδιοκτῆται ἦσαν τρεῖς, ὁ πατήρ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ γέρον Τρεμόρ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὁ πρωτότοκος, ἦτο ρωμαλέος χωρικός, ὑψηλότερος ἢ ὅσον συνήθως εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκείνου, ἰσχυρὸς ὡς ταῦρος, πυρρόθριξ καὶ δασύτριχος ὡς ἄρκτος.

Ἦτο κατὰ πέντε ἔτη μεγαλειότερος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διήυθνε τὰ τῆς ἐπαύλεως πρὸς ὄφελος τῆς κοινότητος.

Ἡ φωνὴ του ἦν τραχεῖα, τὸ βᾶδισμα βραδύ, τὸ δ' ὕψος ἐν γένει ἐπιβλητικόν καὶ ἀγαθὸν ἐνταυτῷ.

Ἐν αὐτῷ ἔβλεπε τις ἀγαθοεργὸν ἀλλ' ἰδιότροπον ἄνθρωπον, ἐξ ἐκείνων, ὧν ἡ σκληρότης εἶναι μόνον φαινομενική.

Ὁ Ρωμαῖος ἦν εὐειδέστερος, καὶ εὐγενέστερος τοὺς τρόπους. Δὲν ἡσχολεῖτο ποσῶς εἰς τὰ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ τὸν μὲν χειμῶνα ἐκυνήγει, τὸ δὲ θέρος ἠλίουεν εἰς τὰς λίμνας, ἢ περιέφερε τὸ ἀμάξιόν του, ἔνα διασκεδαστὴ ἢ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος.

Ὅταν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, ὅπερ σπανιώτατα συνέβαινεν, ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ κοινοῦ τῆς οἰκογενείας ταμείου, ἐξ οὗ ἕκαστος ἐλάμβανεν ὅσα ἠθελεν.

Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπῆρχεν οἰκογένεια μᾶλλον συνδεδεμένη τῶν τριῶν Τρεμόρ, τοῦ πατρὸς καὶ τῶν υἱῶν.

Ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶχον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σεβάν ὑπερηγάπων αὐτοὺς, διότι ἦσαν ὑποχρεωτικοὶ καὶ γενναῖοι. Ἡ περιουσία αὐτῶν ἦν δι' ὅλους. Τὸ χωρίον τοῦτο περιβαλλόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κτημάτων τῶν Τανναί, περιλαμβάνει μόνον δωδεκάδα καλυβῶν, ἀνηκουσῶν εἰς ὑλοτόμους ἢ πεδילוποιούς καὶ δύο ἢ τρεῖς γεωργοὺς ἄρκούν-

τως εὐπόρους καὶ ζῶντας ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν ἀγρῶν των.

Ἡ Σιμώνη προσέφερε καθίσμα εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ὅστις ἐκαθέσθη παρὰ τὸν πεταλωτὴν ἱππαστὴ ἐπὶ τῆς μόνης ἑδρας τοῦ οἰκήματος.

Ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

Ὁ Ρωμαῖος ὑπέλαβεν :

— Ὁ Λαβράνης ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μας πρὸ μίαις ὥρας. Μοῦ εἶπε πῶς σὰς ἔκαμε καταγγελία.

— Κακοτυχία, κύριε Ρωμαῖε.

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο τίποτε, εἶπεν ὁ Σίμων.

— Τί ἄλλο συμβαίνει ἀκόμη;

— Ἐσκοτώσαν τὸ σκυλί του, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

— Τὸν Ραβῶ!

— Μὲ τὸ τουφέκι.

— Διάβολε! κακὸν πρᾶγμα νὰ προσβάλλουν τὰ ζῶα. Ὁ σκύλος δὲν εἰξεύρει οὔτε ἂν τὸ κυνήγι ἀπαγορεύεται ἢ ὄχι, οὔτε τὰ ὄρια, καθὼς ἕνας ἀγροφύλαξ.

— Βέβαια.

— Ἐπὶ τέλους ἐψόφησε!

— Κακόμοιρε Ραβῶ!

— Αὐτό, κύριε Ρωμαῖε, δὲν εἶναι χειρότερο ἀπὸ νὰ πυροβολήσῃ κύνεις ἕνα ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ λαθροθῆρας.

— Ἐννοεῖται!

— Ὁ ἄνθρωπος ὑπερασπίζεται, ἐνῷ τὸ σκυλί δὲν εἰμφορεῖ.

Ἡ Ἀμώνη ἤρξατο ὀργιζομένη ἄλλ' ὁ σύζυγός της καθυσόχασεν αὐτὴν δι' ἐνὸς νεύματος.

Ἡλλαξε τότε τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως.

— Ἀς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ, εἶπε εἶναι λυπηρὰ. Μήπως ἐπῆγες εἰς Ἐλλάφον - Πέραμα, κύριε Ρωμαῖε;

— Ναί. Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι.

— Ποῖον εἶδες;

— Τὴν κυρὰ Φαρζεᾶς.

— Καὶ τὴν Σολάνζη;

— Ἦτο εἰς τὸ δάσος. Τὴν ἐζήτησα παντοῦ καὶ δὲν τὴν εὗρηκα.

Ἡ Σιμώνη ἐμειδίασεν. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς μετεβλήθη. Τὸ ἐρρυτιδωμένον

γηραιὸν πρόσωπόν της ἔλαβεν ἔκφρασιν νεότητος. Ἄν τις ἀνεμιμνήσκετο ἔτι τῆς ὥρας θάλαμψόλου τῶν Τανναί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤθελε βεβαίως τὴν ἀναγνωρίσει.

— Καὶ ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδες, εἶπεν ὑπούλως, ἦλθες νὰ μιλήσῃς δι' αὐτήν.

— Δὲν τὸ ἀρνούμαι.

— Τὸ ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ! Τρελλάινομαι.

— Τόσον πολὺ;

— Τὴν ἀγαπῶ τόσον, ὥστε καλλιτέρα θὰ ἤθελα νὰ ζῶ μὲ αὐτὴν εἰς μίαν ἐλευσινὴν καλύβην, καθὼς τὴν ἰδικὴν σὰς, χωρὶς γυαλιᾶ εἰς τὰ παράθυρα, καθὼς τὴν ἰδικὴν σὰς, παρὰ νὰ ζῶ μόνος, δηλαδὴ χωρὶς αὐτὴν, εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν ἢ εἰς τὸ μέγαρον Τανναί ἐκεῖ εἰς τὸ Παρίσι. Λέγουν πῶς εἶναι λαμπρόν.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀμώνη κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς οἷονεῖ ἐπανεβλέπουσα τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός της, εἶναι ὥρατον.

— Ἦθελα καλλιτέρα νὰ τρώγω μαῦρο ψωμί καὶ νὰ πίνω νερό...

— Σὰν καὶ μάς...

— Εἰς αὐτὸ πταίετε σεῖς, κυρὰ Σιμώνη. Ὁ Σίμων εἶχε καλὸν ἐπάγγελμα. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ. Θὰ σὲ ἤκουε καὶ θὰ ἔζη καλά. Τώρα προτιμᾷ νὰ περᾷ τὰς νύκτας του εἰς τὸ καρτέρι διὰ νὰ σκοτῶνῃ ζῶα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ μὴ κερδίῃ οὔτε τέσσαρα σόλδια. Ἀφίνω τοὺς φύλακας καὶ τοὺς δικαστάς, οἱ ὅποιοι τὸν κυνηγοῦν.

— Τί θέλεις, Ρωμαῖτε, εἶπεν ὁ λαθροθήρας. Μήπως αὐτὰ τὰ ζῶα τὰ ἐξουσιάζει κάνεις καὶ δὲν πηγαίνουν σήμερον ἐδῶ καὶ αὔριον ἄλλου; Εἰμπορεῖ κάνεις νὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἰδικὰ του καθὼς τὰ πρόβατα εἰς τὴν στάνη; Δὲν θὰ ἔκλεπτα οὔτε ἓνα καλάμι ἀπὸ χωράφι, μὰ διὰ τὸ κυνηγῇ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ. Τὸ δάσος μὲ τραβᾷ. Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὸν ἀέρα νὰ σφυρίζῃ στὰ κλαρεῖα καὶ τὰ ἐλάφια νὰ φωνάζουν εἰς τὰ δάση. Ὅταν βλέπω δορκάδα νὰ τρέχῃ, αἰσθάνομαι εἰς τὰς φλέβας μου ῥίγος ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Εἰμπορεῖ νὰ ἔχω ἄδικον διὰ τοῦτο δὲν μισῶ ἐκείνους ποὺ μὲ πιάνουν ὅταν εἰμποροῦν, ἀλλὰ ἐκείνον ποὺ ἐσκοτώσῃ τὸ σκυλί μου!.. ὦ! τὸν ἄθλιον!

— Ἐλα, μὴ συγχίζεσαι.

— Ἐκεῖνο ποῦ μὲ παραζαλίζει ἀκόμη, κύριε Ρωμαῖτε, εἶναι πῶς θὰ μ' πῶ διὰ κάμποσο καιρὸ στὴν φυλακὴ. Οἱ δικασταὶ δὲν θὰ μοῦ κάμουν χατίρι, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ δὲν εἰςέυρεις πόσον συλλογίζομαι τί θὰ γείνη ἡ κακομοῖρα ἡ Σιμώνη ὅσον καιρὸ θὰ ἦμαι φυλακισμένος. Εἰμαστε πτωχοί, μὰ ἀγαπώμεθα, ὅπως οἱ πλοῦσοι καὶ ἀκόμη περισσότερον. Ποτὲ δὲν ἐμαλώσαμε.

— Μὴ σὲ μέλλει, γέρω Σίμων. Δὲν θ' ἀφήσωμεν νὰ σοῦ λείψῃ τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ βοηθοῦμεθα μεταξύ μας; Τί ἔχεις ἐκεῖ;

— Κάτι λαγούς. Θέλετε;

— Διατί ὄχι.

— Καὶ μιὰ δορκάδα!

— Ἄς τὴν ἰδοῦμε.

Ὁ Σίμων ἐξήγαγε τὰ τρία ζῶα ἐκ τοῦ σωροῦ ἔνθα εἶχε κρύψει αὐτά.

— Τί σφαγὴ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ. Δὲν ἦτο καλλιτέρον αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ τρέχουν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ νὰ κάμουν μικρά; Ἄ! Σίμων, δὲν θὰ ἐπήγαινες εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πρέπει νὰ τ' ἀφήσωμεν νὰ χαθοῦν; ἠρώτησεν ἡ γυνή. Εἶναι καλὰ κομμάτια!

— Φέρε μας τὴν δορκάδα. Δὲν εἶναι φεγγάρι. Εἶναι σκοτωμένη μὲ σκάγια, ἐνῶ οἱ λαγοὶ εἶναι πνιγμένοι μὲ τὸν δόκανο δὲν τοὺς θέλω.

— Θὰ τοὺς ὑπάγω αὔριον εἰς τὴν πόλιν, εἶπεν ἡ Ἀμώνη, εἰς τοῦ κυρίου Πολέ.

— Τοῦ δικαστοῦ;

— Ναί. Τοῦ ἀρέσουν. Εἶναι φαγὰς ὅσων πάπια.

— Καλὴ νύκτα, γείτονες.

— Καλὴ νύκτα, κύριε Ρωμαῖτε.

Ἡ Ἀμώνη συνώδευσε τὸν Τρεμόρ διὰ τοῦ περιβόλου.

— Τὴν εἶδες σύ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ναί.

— Τί σοῦ ἔλεγε;

— Εἶναι λυπημένη.

— Διατί;

— Τὴν ἐνοχλοῦν ἀπὸ τὸν πύργο.

— Ἄς τὸ εἴξωρα! Δυστυχία!

— Ἐχε τὸν νοῦν σου. Ἡ Σολάζη εἶναι πολὺ εὐμορφῇ.

— Ὁ κόμης φεύγει αὔριον. Μοῦ τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὁ Λαθράνης.

Ἡ Ἀμώνη ἐσίγησε σκεφθεῖσα, ὅτι δὲν ἦν ἔτι καιρὸς νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μὰ ἂν σοῦ τὴν ἔπερνε; ἠρώτησεν.

— Δὲν φοβοῦμαι. Ἡ Σολάνζη εἶναι τιμία κόρη.

— Βέβαια, ἀλλ' ὁ κόμης Ὀλιβιέρος εἶναι τολμηρὸς καὶ ἐπιφοβός.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ὠχρίασεν.

— Μὴ ἀστεϊεύεσαι, κυρὰ Σιμώνη, εἶπε συσφίγγων τὰς χεῖρας.

— Ἄ! χωρὶς ἄλλο τὴν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν Σολάνζην!

— Ναί.

Ὅτε οἱ Σίμων, ἐν τῷ σκότει, ἐπανεῆλθον εἰς τὴν καλύβην των, τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας ὥραν, ἐπανελθόντες ἐκ τοῦ Πριερέ μὲ δύο ἄρτους ὑπὸ μάλης καὶ ἑξ φράγκα ἐν τῷ θυλακίῳ, ἡ Ἀμώνη εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της:

— Καὶ αὐτοὶ ποῦ σκότωσαν τὸν Ραβῶ;

Ὁ σιδηρουργὸς ἀπήντησεν ἀπλῶς:

— Θὰ λογαριασθῶμεν ὅταν ἐπιστρέψω.

Τὸν χειμῶνα αἱ νύκτες εἶναι πλέον μαῦραι καὶ αἱ ἡμέραι σκοτειναὶ ἀπὸ τὴν ὁμίχλην. Θὰ ἰδοῦμε.

Η'

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ, ζητήσασα παρὰ τοῦ κηδεμόνος της τὴν ἡμέραν ὅλην ἵνα σκεφθῇ, εἶχε τοὺς λόγους της.

Ἡ Ἑλένη ἔτρεφεν ἐν τῷ νῷ ἀπὸ ἐτῶν χιμερικὴν τινα ιδέαν.

Ἡ χίμαιρα αὕτη, ἥτις ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ, ἦν ἄγνός ἔρως, ἐξ ἐκείνων, οὓς δὲν ὁμολογεῖ τις, ὅταν μὴ ἔχῃ στενὴν τινα φίλην, ἵνα εἰς αὐτὴν ἐκμυστηρευθῇ.

Ἡ Ἑλένη, ἥτις εἰς Σεβάν ἐστερεῖτο τοιαύτης φίλης, ἔκρυπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της τὸν μυστικὸν ἔρωτά της, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ λατρείας, ὁμοίας πρὸς τὴν τῶν Ἰταλῶν, οἵτινες τοποθετοῦσιν εἰκόνά της Παναγίας εἰς τινα γωνίαν τῆς οἰκίας των καὶ καίουσιν διαρκῶς λαμπάδα πρὸ αὐτῆς.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἠγάπα νεανίαν ἐκ Μορβάν καὶ εἰς οὐδένα τὸ ἔλεγεν, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν γηραιὰν παιδαγωγὸν της, τὴν Εὐγενίαν Λαρουέτ, ἥτις ἐσπευσεν, ὅμα ἐννοήσασα τοῦτο, νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν γείτονα, ὅστις ἦν ἀρκούντως εὐτυχής, ὥστε νὰ πάλλῃ δι' αὐτὸν ἡ καὶ δὲ τῆς πλουσίας κληρονομία.

Ἡ Εὐγενία ἐλάτρευε τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἀφήσει μόνην, οὐδ' εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον τῶν Νεβέρ, ἔνθα ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ, κατεῖχεν ἐκ προνομίου, μικρὸν διαμέρισμα δι' αὐτὴν ἀποκλειστικῶς προωρισμένον.

Καὶ ἡ Εὐγενία ἠνέγνωσεν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ὀρφανῆς ὄνειροπολουμένη ἔνωσις, τῇ παρεσκεύαζε βίον πλήρη χαρᾶς καὶ γοήτρου. Τὸ ἀντικείμενον ἄλλως τε τοῦ ἀγνοῦ τούτου ἔρωτος ἦν ἄξιον.

Ὁνομάζετο Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπίσης συγγενὴς τῆς Ἑλένης, διότι οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν πρῶτοι ἐξάδελφοι. Αἱ γὰρ καὶ δὲ τῶν Σουβραί συνορεύουσι πρὸς τὰς τῶν Ροσεβιέλ.

Οἱ Σουβραί εἰσὶ δύο ἀδελφοί, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Οὐγος.

Δυστυχῶς ἡ περιουσία τῶν ἀδελφῶν ἦν σχετικῶς μικρά, μὴ ἀποφέρουσα εἰσόδημα πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἦν ἐλάχιστον, ἐν παραβολῇ πρὸς τὸν κολοσσαῖον πλοῦτον τῶν Ροσεβιέλ.

Οὕτως οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Τανναί-Κουλάνζ ὡς ἀσήμαντοι μόνον εὐπατρίδαι, δι' οὓς δεῖκνυταί τις ἀπλῶς καλοκάγαθος.

Ἐν τούτοις, ὁ Ροβέρτος, ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραί, ἐλάτρευε τὴν ἐξάδελφον του. Ἐτρεφε δι' αὐτὴν ἐν ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα τόσῳ ἰσχυρότερα καθίστανται, ὅσῳ ἀρχαιότερα καὶ βαθύτερον ἐρριζωμένα εἰσὶ.

Ὁ Ροβέρτος ἐγνώρισε τὴν Ἑλένην μικράν.

Μεγαλειότερος ἐκείνης κατὰ δώδεκα περίπου ἔτη εἶχε κρατήσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν εἶδεν αὐξάνουσαν καὶ παρηκολούθησε τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν μετ' αὐξήσεως τρυφερότητος.

Ἄλλ' ὑπερήφανος καὶ δειλός, οὐδέποτε συνέλαβε τὴν ιδέαν τοῦ γάμου. Ἡ περιουσία τῆς ἐξάδελφης της τὸν ἐτρόμαζεν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ μαρκήσιος, ὁ εἶρων ἐκεῖνος γέρων, ὁ κηδεμὼν τῆς Ἑλένης, τῷ ἐνέπνεεν ἐνστικτον ἀποστοφὴν.

Πλήρης εὐγενῶν αἰσθημάτων, οὐδέποτε

εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἑλένης σχέσεις του ὑπερέβαινε τὰ ὅρια ἀδελφικῆς φιλίας· ἀπέφευγε δὲ μετὰ προσοχῆς πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο ν' ἀποκαλύψῃ αὐτῇ αἰσθημα. τοῦ ὁποίου ἡ νεαρὰ κόρη, τὸν ἀντιόν, εἰς μᾶτην προσεπάθει νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκδήλωσιν.

Ἡ ἡμέρα παρήλθεν.

Τῆς ἐσπέρας ἐπελθούσης, τὰ παράθυρα τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Σεβάν ἐφωτίζοντο ἔξωθεν μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκλείποντος φέγγους τῆς παρερχομένης ἡμέρας, ἔσωθεν δὲ ὑπὸ τῶν φώτων τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀναφθέντος κρυσταλλίνου πολυελαίου.

Πολυάριθμος συναναστροφή ἦν εἰς τὸν πύργον ἐκ γειτόνων, εὐγενῶν κυνηγῶν ἐλθόντων εἴτε δι' ἵππων εἴτε δι' ἀμάξης ἐκ τῶν πέριξ ἐπαύλεων, ἐκ κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Τὸ γεῦμα εἶχε λήξει.

Οἱ κεκλήμενοι καθ' ὁμίλους συνεζήτουν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ἡ εἰς τὴν αἰθουσαν.

Ὁμίλουν οἱ μὲν ἄνδρες περὶ ἵππων, κυνῶν καὶ κυνηγιῶν, αἱ δὲ γυναῖκες περὶ ἐσθήτων καὶ συρμῶν.

Ἡ Ἑλένη ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρξατο προανακρούουσα ἡρέμα, ἀτενίζουσα νέον ἄνδρα, καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου εἰς δύο βημάτων ἀπὸ στασιν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν μετρίου ἀναστήματος, ρωμαλέος καὶ εὐσωμος. Ἡ μελάνχροις αὐτοῦ χροιά, ἡ δραστηριότητα δηλοῦσα φυσιογνωμία του, ὁ λεπτός μύσταξ καὶ ἡ μέλαινα κεκαρμένη αὐτοῦ κόμη, παρείχον αὐτῷ τὸ ἐξωτερικὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἦτο ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ἡ Ἑλένη, καλὴ κυμβαλίστρια, ἠνέωξε τετραδίδιον μουσικῆς καὶ ἤρξατο παίζουσα βραδέως ἄσμα τοῦ Μενδελσῶνος.

Ὁ κόμης διετέλει ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον αὐτῆς.

— Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ συνομιλήσῃς καὶ νὰ καπνίσῃς μὲ τοὺς ἄλλους; ἡρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Διότι εὐχαριστοῦμαι περισσότερον νὰ σὲ ἀκούω.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποσπᾶσθαι ὁμολογίαν ἀπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ νὰ γνωρίσῃ καλῶς τί ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς του ἐκρυπτεν.

— Δὲν με ἀκούεις, ὑπέλαβεν.

— Τί κάμνω λοιπόν;

— Μὲ παρατηρεῖς.

— Εἰν' ἀπηγορευμένον;

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὦμους, ἐξακολουθοῦσα τὸ ἄσμα.

— Σὲ ἀκούω καὶ σὲ βλέπω, Ἑλένη· τοιούτουτρόπως ἡ εὐχαρίστησις εἶναι διπλῇ.

— Εἶσαι εὐγενὴς ἀπόψε.

— Δὲν εἶμαι τοιοῦτος πάντοτε;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἑλένη εὐθαρσῶς· κάποτε μάλιστα φαίνεσαι τόσο ἀγριος, ὥς ὁ ἔσχατος ἀγροίκος τοῦ χωρίου.

— Τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς καθ' ἑξίν ζωῆς εἰς τὰ δάση! Μήπως δὲν εἶναι τοιοῦτο τὸ πεπρωμένον τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ

ἐμοῦ; Δὲν ἐπλάσθημεν ἵνα λάμπωμεν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Μὲ τὴν μικρὰν μας περιουσίαν ζῶμεν ὡς πρίγκιπες εἰς τὸν τόπον μας· εἰς Παρισίους θὰ ἐστενοχωρούμεθα.

— Ἄν ἤθελες!

— Τί νὰ πράξωμεν;

— Ὁνομάζεσαι κόμης Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

— Μοὶ περιποιεῖ δόξαν τὸ ὄνομά μου.

— Κατάγεται ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας.

— Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον.

— Δύνασαι νὰ συνάψῃς πλοῦσιον γάμον, ὅταν θελήσῃς.

— Γάμον;

— Βεβαίως. Σκέφθητι μήπως ὑπάρχουσι πού δεσποινίδες μὲ μεγάλας προίκας, αἵτινες θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς... πολὺ εὐτυχεῖς... ἂν ἐγένοντο σύζυγοί σου.

— Δὲν γνωρίζω τοιαύτας.

— Ζήτησον!

— Ἀληθῶς εἰπεῖν, θὰ ἐφοβούμην μήπως τὴν εἰς γάμον αἵτησίν μου τὴν θεωρήσωσιν ὡς κερδοσκοπίαν καὶ ὑποθέσωσιν, ὅτι τὴν προίκα ζητῶ καὶ οὐχὶ αὐτάς.

Οἱ δάκτυλοι τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς.

— Λοιπὸν τί θὰ πράξῃς; ἡρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Ἐγώ!

— Ναί, σύ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Οὐγος καὶ ἐγὼ θὰ μείνωμεν ἄγαμοι. Τοῦτο εἶναι τὸ φρονιμότερον. Δὲν βλέπω ἄλλως τὴν ἀνάγκην νὰ διαιωήσωμεν τὴν γενεάν τῶν Σουβραί.

— Θὰ ἦτο κριμα, διότι τὸ ὄνομα τῶν Σουβραί εἶναι ὠραῖον καὶ ἔντιμον.

— Εἰν' ἀληθές. Ἀλλὰ τί δύνανται νὰ πράξωσιν οἱ φέροντες αὐτό; Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ ζήτημα τέχνης. Θέλουσι νῦν μηχανικοὺς καὶ ὄχι ἀξιωματικούς. Αἱ περιουσίαι καταστρέφονται. Φθάσαντες εἰς τὸν κολοφῶνα, καταπίπτουμεν ἔνεκα τοῦ ἐλαττώματος τοῦ ἄγαν προοδεύσαντος πολιτισμοῦ. Ὅ,τι βλέπω μὲ καταθλίβει. Γίνομαι ὑποχονδριακὸς ἀκουσίως μου. Ἀλλως τε διὰ νὰ διαιωήσω τὴν γενεάν, μοὶ χρειάζεται σύντροφος, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ ζητήσω.

— Ἄν σὲ ἐβοήθει τις εἰς τοῦτο;..

— Θὰ ἦτο ἀνωφελές. Δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

Ἐτόνισε πᾶσας τὰς λέξεις τῆς ἀέλπιδος ταύτης ὁμολογίας.

— Ἐχεις σταθερὰν ἀπόφασιν, Ροβέρτε;

— Ναί, ἐξαδέλφη μου.

— Σὲ εὐρίσκω θανάσιμον ἀπόψε, εἶπεν ἡ Ἑλένη μετ' ὀργῆς.

Οἱ δάκτυλοί της ἐκινουῦντο μετὰ πυρετώδους ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Τοῦτο βεβαίως προέρχεται, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος, ἐκ τοῦ ὅτι ἔχω θλιβεράς προαισθησεις.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ οὐδενός. Δὲν εἶναι τις κύριος

τῶν ἰδεῶν του. Νομίζω, ὅτι ἐπικεῖται δυστύχημα.

— Καὶ πόθεν δύναται νὰ προέλθῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο;

— Τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ βεβαίως ἐπικεῖται. Ὡς εἰξεύρεις εἰς Μορβὰν εἶναι δεισιδαίμονες οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ Ἑλένη ἐκρουσεν ὀργίλως τοὺς τελευταίους τόνους τοῦ ἄσματος.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ἐξαδέλφον της μετὰ τσαύτης ἰσχύος, ὅσην δὲν ἡδύνατό τις νὰ φαντασθῇ εἰς τὸ λεπτοφυὲς ἐκεῖνο σῶμα.

— Ἄς περιπατήσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Πνίγομαι ἐδῶ.

Ὅτε διήρχετο πρὸ τοῦ γέροντος μαρκησίου, ὅστις καθήμενος ἐπὶ μαλθακοῦ ἀνακλίντρου μὲ ζωντὸν τὸ ὄμμα, διηγείτο ἐν κύκλῳ γυναικῶν εὐτραπέλους ἱστορίας παρελθούσης ἐποχῆς, τὴν ἐκάλεσε διὰ νεύματος.

Ἡ Ἑλένη ἐπλησίασεν.

— Καὶ ἡ ἀπάντησις; τὴν ἡρώτησε.

— Θὰ τὴν ἔχετε μετ' ὀλίγον. Ἡ ἡμέρα δὲν ἐτελείωσε.

— Ἐχεις δίκαιον. Μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸν δρόμον της ὠδήγησε τὸν κόμητα εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἀνδῆρου.

Ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ἐρυθρὰ ὡς δίσκος φλογὸς ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου ὀρίζοντος, ἐπιφανεῖσα ἀνωθεν τῶν ἀναβαλλόντων δασῶν.

Ἡ ἐσπέρα ἦν θαυμασίως αἰθρία.

Ἀκρα σιγὴ καὶ ζωογόνος ἡρεμία ἐφαίνετο διαχεομένη σὺν τῇ νυχτὶ ἐπὶ τῶν ἐκ κυτίσων καὶ ἀπηνηθισμένων λειριῶν συστάδων καὶ τῶν ἐξ εὐόσμων ἀνθέων καὶ ρόδων ἀνθῶν.

Ἦτο μία τῶν ὥρων ἐκείνων, καθ' ἃς ἀποθαυμάζει τις καὶ σκέπτεται.

Ἡ Ἑλένη ἐνόμισεν, ὅτι ἡσθάνθη τὸν βραχίονα τοῦ ἐξαδέλφου της τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἰδικόν της, ἀλλ' ὁ κόμης ἔμενε σιωπηλός. Περιεπᾶτησεν ὀλίγον ἐν σιγῇ μὴ ἀκούουσα εἰμὴ τὴν καρδίαν της, ἥτις ἔπαλλε καὶ τὴν ἄμμον, ἥτις ἔτριζεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν.

— Δὲν με ἐρωτᾷς ποῖα εἶναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς μου ζητεῖ ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν αὕτη τέλος.

— Δὲν θέλω νὰ ἦμαι ἀδιάκριτος.

— Δὲν μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ γάμου ἴσως.

— Ναί, μοὶ προτείνουν γάμον καὶ ζητῶ τὴν συμβουλὴν σου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἐμοῦ!

— Ὅλων. Δὲν εἶσαι συγγενὴς καὶ φίλος μου;

— Ὡ! βεβαίως. Μὴ ἀμφιβάλλῃς. Ὁ Οὐγος καὶ ἐγώ, σὲ ἀγαπῶμεν τρυφερῶς, Ἑλένη!

— Ὡς ἀδελφοί, ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ πικρίας.

Ἡ καρδία τοῦ Ροβέρτου ὑπέστη ἐπώδυνον συστολήν.

— Ὡς ἀδελφοί ἀφοσιωμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ πράξωσι τὰ πάντα, ἵνα σοὶ ἀποδείξωσι τὴν ἀγάπην των.

— Λοιπόν! φίλε μου, ὁ θεός μου μοι προτείνει ἓνα σύζυγον.

— Ποῖον;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ εἶπω τὸ ὄνομά του;

— Τὸν ἔγγονόν του;

— Ναί, αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐξάδελφός μου, ὅπως σύ.

— Ὁ Ὀλιβιέρος φέρει ἐν τῶν μεγάλων ὀνομάτων τῆς Γαλλίας.

— Τὸ θεωρεῖς τοῦτο ὡς προσόν;

— Βεβαίως. Πολλοὶ νεῖνιδες θὰ ἐκολλακεύοντο ἐκ τῆς αἰτήσεώς του.

Ἡ Ἑλένη ἐστέναζεν.

— Ἐπὶ πλέον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, ὁ κόμης ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἥτις, ἐνομένη μετὰ τὴν ἰδικήν σου, θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ διατηρήσῃς τὴν αἰγλήν τοῦ ὀνόματος.

— Λοιπὸν νομίζεις, ὅτι ἡ πρότασις εἶναι ἀξία παραδοχῆς;

— Ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ ἀρμόζοντος, ναί.

— Καὶ ὑπὸ τὰς ἄλλας... ἐπόψεις;

— Θὰ ἤμην ἀχάριστος νὰ κατηγορήσω συγγενῇ. Ἄλλως τε πιστεύω, ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος εἶναι εὐγενής. Ὀλίγον τὸν γνωρίζω. Οἱ χαρακτῆρές μας δὲν ὁμοιάζουν. Ἀφ' ἑτέρου ἡμεῖς ζῶμεν περιορισμένοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας καὶ ἐξ ἀνάγκης, καὶ διότι μᾶς ἀρέσκει, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ζῇ διαρκῶς ἐν Παρισίοις. Ἐχει πᾶν ὅ,τι χρειάζεται νὰ λάμπῃ καὶ δὲν ἔχω λόγους ν' ἀμφισβῆλω περὶ τῆς τιμιότητός του.

Ὁ κόμης προσεπάθει νὰ φαίνεται ἡρεμος. Ἐν τούτοις ἀκουσίως ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν.

Ἡ φωνὴ τῇ Ἑλένης κατέστη σοβαρότερα.

— Ροβέρτε, εἶπε, πολλοὶ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς Παρισίους, τὸν κόσμον, τὰς ἐορτάς, τὰ θεάτρα, τοὺς χοροὺς. Ἀγαπῶσι τὸν θόρυβον, τὰς κολακείας· ἐγὼ εὐχαρίστως θὰ ἔζω εἰς ἡσυχον καὶ μακρυσμένην κατοικίην μετὰ τὸν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου, ἂν θελήσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀποκτήσω. Ὁ κόσμος οὗτος, τὸν ὁποῖον τόσαι ἄλλαι ἐπιζητοῦσιν, μοὶ ἐμπνέει φόβον.

Καὶ συνεθλίβετο παρ' αὐτῷ σχεδὸν ἰκετευτική.

Ὁ Ὀλιβιέρος παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ. Ἡ ὁμολογία, ἣν παρ' αὐτοῦ ἀνέμενε, τῷ ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ ὑπερηφάνεια τὸν ἐκράτησεν.

— Μεγάλῃ περιουσίᾳ, ἐπιβάλλει μετὰ ὑποχρεώσεις, εἶπεν.

— Δὲν δύναται τις ἀρὰ γε νὰ πράξῃ τὸ καλὸν περὶ ἑαυτὸν ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται, εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἐπὶ παραδείγματι;

— Δύνασαι νὰ ἔρῃσαι νὰ κατοικῇς ἐφ' ὅσον σοὶ ἀρέσκει.

— Θὰ ἤμην ἀρὰ γε κυρία νὰ τὸ πράξω;

— Ὁ σύζυγός, ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του, συμμορφοῦται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νέον πρόσωπον ἐφάνη.

Ἦτο ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί.

— Σὲ ζητῶ, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Οἱ ἵπποι περιμένουσιν. Ἐχομεν τέσσαρας λεύγας νὰ διατρέξωμεν. Τί μηχανορραφεῖτε εἰς τὸ σκότος;

Ἴσως ἡ κατὰ κακὴν σύμπτωσιν προσέλευσις αὕτη τοῦ Οὐγὸς ἀπεφάσισε τὴν τύχην τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ. Τὰ μεγάλα συμβεβηκότα ἔχουσι πολλάκις ἐλαχίστας αἰτίας. Διέκοψε τὸ γόητρον, ὑφ' ὃ διετέλει ὁ Ροβέρτος καὶ παρημπόδιζε τὴν ἀναπόφευκτον ἐξομολόγησιν τοῦ ἔρωτος, ὑφ' οὗ οὗτος κατείχετο.

— Συνεβουλευμένη τὸν Ροβέρτον περὶ τοῦ γάμου μου; εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Νυμφεύσαι;

— Ναί!

— Τόσον προῶρως! ἀλλὰ μόλις εἶσαι δεκαεννέα ἐτῶν! Καὶ με ποῖον;

— Μετὰ τὸν κύριον δὲ Τανναί.

— Οἰκογενειακῶς, λοιπόν;

— Ναί.

— Καὶ τί σὲ συνεβούλευσεν ὁ Ροβέρτος;

— Νὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα.

Ὁ Οὐγὸς ἐπειράθη νὰ ἐννοήσῃ τὰς σκέψεις τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἐτέρα καὶ αὕτη μηδαμινὴ αἰτία, ἥτις συνετέλεσεν εἰς ἀπαίσιον ἀποτέλεσμα.

— Ἐ! ἂν αὐτὸς σοὶ τὸ συμβουλεύῃ... εἶπεν ἀβέβαιος περὶ τῆς γνώμης τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ σύ;

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης. Ἐν τούτοις εἶμαι ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ γάμου.

— Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐξάδελφέ μου· διότι μόλις ἔχεις τὴν ἡλικίαν αὐτήν!

— Ναί, οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ! Μὰ τὴν πίστιν μου ὡς Μορβανός! Εἰξεύρεις δὲ ὅτι οἱ Μορβανοὶ εἶναι ἰσχυρογνώμονες.

Ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί εἶχε δίκαιον.

— Καὶ διατί δὲν θὰ νυμφευθῇς;

— Διότι ὁ κόσμος πηγαίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον καὶ εἶναι νομίζω ἀνωφελὲς νὰ πλασθῶσι μικρὰ ὄντα προωρισμένα νὰ ἴδωσι κακά, τὰ ὁποῖα θὰ συμβῶσι μετὰ ἡμῶν αἰῶνα.

Ἡ Ἑλένη ἐσιώπησεν.

— Ὅπως ὁ ἀδελφός σου! εἶπε κατ' ἐαυτήν. Ἐμπρός, εἶπε μετὰ μικρὴν σιωπὴν, ἡ ἀπόφασίς ἐλήφθη. Ἄς ἐπανεέλθωμεν.

Ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἤρξατο ἐπικρατημένη ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῶν γυναικῶν.

Οἱ κεκλημένοι εἶχον καταφύγει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρίζονται ἐνωρίς. Πολλάκις πρόκειται νὰ διατρέξωσι μακρὰν πορείαν, ἵνα ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰς κατοικίας των.

Ἐξῶθεν ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἀμαζῶν, τῶν κροτούντων κωδωνίσκων καὶ τῶν χρεμετιζόντων ἵππων.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ εἰσῆλθε τελευταία μετὰ βῆμα κλονούμενον. Ἦτο ὠχρὰ, τὸ δὲ μέτωπόν της ἐρρυτιδουτο ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας θλίψεως.

Ὁ μαρκήσιος τὴν περιέμενε.

Τὴν εἶδεν εἰσελθοῦσαν κάτωχρον καὶ ἐφοβήθη ἀποτυχίαν. Ἐπόθει διακαῶς τὸν γάμον τοῦτον, ὡς ἀρμόζοντα τῷ ἔγγονῳ του, οὐ ἐγνώριζε μὲν τὰ ἐλαττώματα ἀλλ' ὃν ἠγάπα.

Ζῶν πλησίον τῆς Ἑλένης εἶχεν ἀρκούντως γνωρίσει τὰ ἀγγελικὰ πλεονεκτήματα τῆς κηδεμονευομένης του.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου θὰ ὑπέφερεν ἡ Ἑλένη· ἀλλ' ὁ γέρον ἐσκέπτετο, ὅτι μόνος οὗτος ἦν ὁ ἐν τῷ κόσμῳ προορισμὸς τῶν γυναικῶν.

Ἐπλησίασεν αὐτήν, λαμβάνων δὲ τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του:

— Τί ἔχεις, τέκνον μου; τὴν ἡρώτησε μετὰ πατρικῆς ἀγαθότητος, ἣν ἐγνώριζε νὰ προσποιῇται ὁσάκις ἤθελε.

— Τίποτε, θεῖέ μου, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Φαίνεσαι τεταραγμένη.

— Εἶμαι ἀληθῶς.

— Ἡ ἀπόφασίς, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ λάβῃς... ἡ ὑποχρέωσίς... ὁ δεσμός... Εἶναι φυσικόν. Καὶ τί ἀποφασίζεις;

Ἡ Ἑλένη ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν.

— Ὡμίλει ἀρόβως, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος. Θὰ σεβασθῇ τὴν θέλησίν σου. Θέλω τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ δὲν εἶμαι κηδεμὼν κωμωδίας.

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Τὸ εἰξεύρεις.

— Ναί, θεῖέ μου.

— Λοιπόν;

Ἡ Ἑλένη ἔριψε βλέμμα θλίψεως καὶ ἐπιπλήξεως εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς καὶ εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Ἄς γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι;

— Ναί.

Προέφερε σταθερῶς τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις ἐπωδύνως ἀντήχησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί ἐκάλεσε τὸν ἔγγονόν του καὶ διὰ φωνῆς εἰρωνος καὶ ἐπισήμου ἐνταυτῷ:

— Κύριε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εὐχαρίστησον τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ, ἥτις στέργει νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος ὑπήκουσεν.

Ἐμεδίκασεν ἐπιχαρίτως τῇ ἐξιδέλφῃ του, ἔκυψε καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της ἐκράτησεν αὐτήν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ τὴν ἡσπάσθη μετὰ σεβασμοῦ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀναγγείλω τοὺς ἀρραβῶνας τῆς δεσποινίδος Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, ἀνεψιάς καὶ κηδεμονευομένης μου, μετὰ τοῦ κόμητος δὲ Τανναί-Κουλάνζ τοῦ ἔγγονου μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ παρευρεθῇτε εἰς τοὺς γάμους, τελεσθησομένους μετὰ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου.

Οἱ παριστάμενοι συνέχισαν αὐτούς.

Οἱ μεμνηστευμένοι κατεῖχον πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συνετέλῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των. Εἶχον νεότητά, καλλονήν, πλοῦτον, μέγα ὄνομα.

Αἱ δεσποινίδες ἡσπάζοντο τὴν Ἑλένην

ἐν ἐνθουσιασμῷ οὐχὶ ἀμειγέτῃ ζηλοτυπίας.

Ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ προσήλθε τελευταῖος. Ἡσπασθη τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης, ἐχαίρειτε τὸν μαρτυρῶν καὶ ἱππεύσας ἀπῆλθε δρομαίως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἐκ τινος παραθύρου, ἡ Ἑλένη τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ὅταν δὲν ἤκουε πλέον τὸν καλπασμὸν τῶν ἱππῶν εἰσῆλθε πάλιν βραδέως.

Τὸ πεπρωμένον τῆς εἶχεν ἀποφασισθῇ.

Παρετήρησε τὴν χεῖρα, ἣν ἐφίλησεν ὁ Ροβέρτος.

Ἦτο ὕγρα. Δάκρυ εἶχε πέσει ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ ἐσφόγγισε διὰ τοῦ διὰ πολυτίμων τριχάπτων κεκοσμημένου ρινομάκτρου τῆς, ὅπερ διπλώσασα μετὰ προσοχῆς ἐπανεθέηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς.

Δὲν θὰ τὸ μετεχειρίζετο πλέον!

Ἦν δι' αὐτὴν λείψανον ἔρωτος, ὃν τοῦ λοιποῦ ἔδει ν' ἀποπνίξη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς!

[Ἔπεται συνέχεια].

* Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΣ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἦτο συνδιέλεξις μετὰ ἀνθρώπων, μύλις γνωρισθέντων, περιεργία ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός, ἐπιφύλαξις ἐκ μέρους τῆς γυναικός.

Φθᾶσα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατῴκει ἡ Νισσέττα εἶπε πρὸς τὸν Γουσταῦν, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Καὶ ἡτοίμασθη νὰ εἰσέλθῃ.

— Θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε, δεσποινίς, νὰ ἔρχωμαι ἐνίοτε νὰ μανθάνω πῶς εἴθε; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦς.

— Ναί, κύριε, ὅταν ἐπιθυμῇτε εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἐργάζομαι.

— Λοιπὸν ἀπὸ τῆς δευτέρας μέχρι τῆς τετάρτης;

— Θὰ με εὐρίσκετε πάντοτε.

— Καὶ θὰ ζητήσω;

— Τὴν Νισσέτταν. Δὲν εἶναι τὸ ὄνομά μου αὐτό, ἀλλ' ἔτσι μὲ ὀνομάζουν, καὶ εἶμαι γνωστοτέρα μὲ αὐτὸ τὸ γατίτικο ὄνομα, παρὰ μὲ τὸ ἀληθινόν μου.

Ὁ Γουσταῦς ἡσπασθη τὴν χεῖρα τῆς Νισσέττης, ἥτις ἔδραμε νὰ λάβῃ τὸ κλειδίον τῆς ἀπὸ τὸν θυρῶν καὶ ἀνέβη φαιδροτάτῃ τὰ πέντε πατώματά τῆς.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γουσταῦς ἤλθεν ὅπως τὴν ἴδῃ καὶ εὗρεν αὐτὴν κατασκευάζουσαν ἓνα πῖλον παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρόν τῆς, ἐφ' οὗ διηνοίγετο μεγαλοπρεπῶς ἡ ῥόδῃ τῆς προτεραίας.

Ἡ Νισσέττα δὲν εἶχε τόσας ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ὅσας ἡ Γελασίνα τοῦ Εὐγενίου Σὺν. Ἦτο ὕλιωτέρα. Ἔσχεν ἔρωτας, ὅχι πολλούς, ἀλλ' ἔσχε τοιοῦτους.

Δὲν ἀπέκρυψε τοῦτο ἀπὸ τὸν Γουσταῦν, εἰπόντα καὶ ἐαυτὸν: «Ἀφοῦ ἄλλοι ἐπέτυχον, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ποτύχω ἐγώ.»

Ἡ Νισσέττα ἦτο χαριεστὰ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐγίνωσκε τί ἤθελεν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο πνεῦμα πτηνὸν ὑπὸ μορφὴν γυναικός. Ἡγάπα τὰ θεάματα, τὴν ἐξοχὴν καὶ τοὺς Τρύγους τῆς Βουργουνδίας. Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἠγάπα, ἔλεγε, τοὺς μακροὺς καὶ σοβαροὺς ἔρωτας. Ἐφρόνει, ὅτι ὁ ἔρως ἦτο εὐχάριστος πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸν συνέκρινε πρὸς τὰς ἐσθῆτας καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάσῃ συχνάκις.

— Καλὰ λοιπὸν, τῇ εἶχεν εἶπῃ ὁ Γουσταῦς, θὰ σὰς ἀγαπῶ, ὅπως θέλετε νὰ σὰς ἀγαποῦν, καὶ θὰ ποσυρῶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ με θέλετε πλέον.

— Ἀκούσατε, ἄς κάμωμεν μίαν συμφωνίαν, εἶχεν ἀποκριθῇ ἡ Νισσέττα μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνὴν καὶ τοὺς μικροὺς ἐκείνους μορφασμούς, οἵτινες τὴν ἐχαρκτηρίζον, ἄς ἀγαπώμεθα τόσον καιρόν, ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ τριανταφυλλιά, τὴν ὁποίαν μὲ ἐδωρήσατε. Ἐχει ἀσβέστη μέσα, ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὴν ποτίζω κάθε πρωί.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη πρωτότυπον εἰς τὸν Γουσταῦν καὶ ἀπεδέχθη τὴν συνθήκην.

Ἡ Νισσέττα κατέστη ἐρωμένη του· ἀλλὰ μετὰ ἕξ μηνῶν ἡ ῥόδῃ δὲν εἶχεν ἀκόμη ξηρανθῇ, ἡ δὲ Νισσέττα ἐφαίνετο ἐμμένουσα εἰς τὴν σύμβασιν μετ' εὐχαριστήσεως.

Ὁ Γουσταῦς, ὅφειλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν, τόσον εἶχε συνεθίσῃ τὴν ἐρωμένην του, ὥστε θὰ ἐλυπεῖτο ὑπερβολικὰ, ἐὰν ἡ ῥόδῃ ἐξηραίνετο, ἡ δὲ Νισσέττα ἐτήρει ἀκριβῶς τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας, ἐὰν δηλαδὴ ἀπέπεμπεν αὐτὸν ἅμα τῇ πτώσει τοῦ τελευταίου φύλλου.

Ἐν τούτοις ἡ μακροβιότης αὐτῇ φυτοῦ, καιομένου ὑπὸ τῆς ἀσβέστου, τὸν ἐξέπληττεν. Διὸ ἡμέραν τινὰ, διερχόμενος τὴν ἀγορὰν τῆς Μαγδαληνῆς, ἐνῶ μετέβαινε εἰς τῆς Νισσέττας, ἐσταμάτησεν ὅπως ἀγοράσῃ μίαν ἀνθοδέσμην παρὰ τῆς ἐμπόρου, ἥτις εἶχε πωλήσῃ τὸν πατριάρχη τούτων τῶν ῥόδων.

— Ἐνθυμεῖσθε, τῇ εἶπε, τὴν τριανταφυλλιά, τὴν ὁποίαν μίαν μικρὰ κυρία συνεφώνει μαζί σας μίαν ἡμέραν, καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ τῆς προσέφερα ἓνα πρωί, πρὸ ἕξ μηνῶν περίπου;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος, ἀναγνωρίζουσα τὸν Γουσταῦν.

— Αἶ, λοιπὸν! ἔχῃ ἀκόμη.

— Τότε διατί ἡ μικρὰ αὐτὴ κυρία ἠγόρασε κατ'ὅπιν τέσσαρας καθ' ὅλας ὁμοίας, λέγουσά με, ὅτι ἡ πρώτη ἐξηράνθη;

Ὁ Γουσταῦς ἐνόησε τὰ πάντα. Διὰ νὰ εἶναι βεβαία, ὅτι ἡ ῥόδῃ δὲν θὰ ἐξηραίνετο, ὅσκις ἀπεφυλλίζετο, ἡ Νισσέττα ἀντικαθίστα αὐτὴν δι' ἄλλης. Τετράκις εἶχε καταφύγῃ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην, χωρὶς ὁ Γουσταῦς νὰ παρατηρήσῃ τὸν δόλον.

Ἡγάπα τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ ἔτρεμε μὴ τὴν ἐγκαταλίπῃ.

Ὁ Γουσταῦς ἔδραμε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν τῆς.

Ἡ κόρη ὡμολόγησεν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔμειναν ἀχώριστοι.

Ὁ Γουσταῦς εἶχεν ἀφηγηθῇ τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὸν Ἐδμόνδον, οὗτος δὲ ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν Νισσέτταν, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ στοργῆς ὅλως ἀφωσιωμένης, στοργῆς ἣν αὐτὴ τῷ ἀπέδιδεν ἄλλως.

Ε'

Συχνάκις ὁ Ἐδμόνδος ἐρχόμενος, συνδιελέγετο ὥρας ὅλας μετὰ τῆς νεάνιδος ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς οἰκήματι τῆς ὁδοῦ Γοδώ, ὅπερ ὁ Γουσταῦς ἐπλούτιζε καθ' ἐκάστην διὰ κομψῶν καλλιτεχνημάτων. Ἡ κόρη εἰργάζετο διαρκῶς, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπως βλέπῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τῆς μετὰ μικρῶν κινήσεων σεισοπυγίδος, κατοπτριζομένης ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, βοστρυχισμένη περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἀπετέλει στέμμα ὑπὸ τοὺς χαρίεντας ἐκείνους κεκυρτάλους ἐκ τουλίου, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, οὓς ὁ Γουσταῦς ἀπῆτει νὰ κάμνῃ, ἐπειδὴ ἐφρόντιζεν ἰδιαζόντως περὶ τῆς ξανθῆς ἐκείνης καὶ ῥοδόχρου κεφαλῆς.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐφρόνει, ὅτι ὁ δεσμός οὗτος δὲν θὰ ἦτο αἰώνιος· ἀλλὰ, γινώσκουσα τὴν πραγματικὴν ἀγάπην, ἣν ὁ Γουσταῦς ἡσθάνετο πρὸς τὴν Νισσέτταν, ἠθέλησεν ἐν εἴδει εὐχαρίστου προσηλασίας νὰ ἐξαγιάσῃ τὸ δαῖμα τοῦτο τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡ νεαρὰ κόρη παρέσχεεν εἰς τὸν σύντροφον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ εὐχαρίστησεν τὸν Γουσταῦν ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ φιλίᾳ, ἣν εἶχεν ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Ἐδμόνδον.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἦτο γυνὴ ἀρετὰ ἀγνή, ὥστε δὲν ὑπέκειτο εἰς προλήψεις, καὶ δις ἢ τρίς, πάντοτε φαινόμενη ὅτι ἠγνόει τὰς σχέσεις τὰς ὑφισταμένας μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Δωμῶν, ἐδέχθη τὴν νεάνίδα ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς, ὥστε ἡ Νισσέττα, ἥτις ἐγίνωσκεν ἅπασαν τὴν λεπτότητα τῆς διαγωγῆς τῆς κυρίας Δεπερέ, θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ χάριν αὐτῆς.

— Τί ἔκαμες τὴν πρωίαν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ τὸν υἱόν τῆς, ὅτε οὗτος ἡσπασθη τὴν χεῖρά τῆς καὶ ἐκάθησεν, ὡς συνειθίζεν ἀπὸ παιδός, παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἐπὶ προσκεφαλαίου τινός.

— Τίποτε, μητέρα· περιεπάτησα μὲ τὸν Γουσταῦν.

— Διατί δὲν ἀνέβη νὰ με ἴδῃ;

— Διότι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν Γοδώ· ἀλλ' ἀπόψε θὰ μὰς ἔλθῃ.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; προσέθηκεν ἡ κυρία Δεπερέ, φαίνεσαι σύννομος.

— Μαντεύεις τὰ πάντα, καλὴ μου μητέρα.

— Τί σου συμβαίνει;

— Ὡ, ἔσο ἡσυχος, τίποτε ἐπικίνδυνον· ἀπλούστατον τυχαῖον συμβάν.

— Διηγῆσού μου το.

Ἡ κυρία Δεπερέ, ἐπαναλαβοῦσα τὸ